

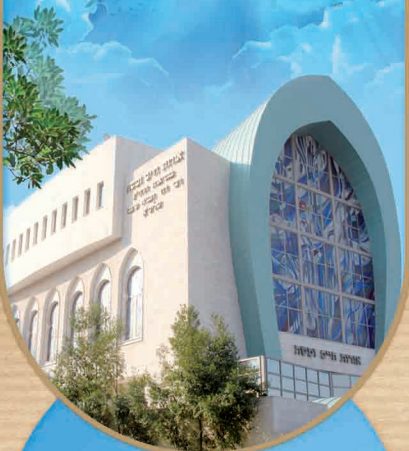
פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוו"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוו"ן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות	17:08	17:23	17:14	17:26
מוצאי שבת	18:21	18:23	18:22	18:23
רבינו תם	19:01	18:59	19:00	19:01

משכיל לדוד

אורה זו תורה

גדולת קבלת התורה במעמד הר סיני, שהרי רק עתה קיבלו את התורה באופן אמיתי ומתוך רצון, ואילו בהר סיני קיבלוה מאונס, ובכך כביכול נפגם מעמד הר סיני. לכן נכתב "קבל" בלי וא"ו לרמוז על יום ו' בסיוון שהוא אכן היום העיקרי לקבלת התורה. ביום זה כלולו כאיש אחד - נשמותינו ונשמות בנינו ובני בנינו עד סוף כל הדורות עמדו למרגלות על הר סיני לקבל את התורה. אם כן מעמד הר סיני נשאר בגדלותו לעולמי עד. וכמו שכתוב בתורה שאסור לשכוח מה שראו עינינו פנים אל פנים בדבר ה' אלינו בהר סיני מתוך אש גדולה, אולם מכל מקום בימי מרדכי ואסתר נתוסף להם אורה של תורה, בהבנת מתיקותה ונועם הליכותיה.

אלא שעדיין צריך להבין כיצד ייתכן שרק בימי מרדכי ואסתר קיבלו עם ישראל את התורה ברצון? הלא הם שזכו לראות את ניסי ה' עימהם בהוציאו אותם מארץ מצרים וראו את ידו החזקה וזרועו הנטויה על ים סוף וזכו לבנית המשכן ושכינת ה' היתה מתהלכת בתוכם. מדוע כל זאת לא היה בו די בכדי שיתרצו לקבל את התורה מאהבה ומרצון?

ונראה לי להסביר בסייעתא דשמיא, שרק בימי מרדכי ואסתר נתבררה להם הטעות המרה שעד עתה קבלת התורה שלהם היתה מאונס... פעמים רבות אדם מתפלל בדבקות וסבור לתומו שהייתה זו תפילה מיוחדת במאוד אשר באה מעומק הלב והיא מקובלת ורצויה בעיני המקום ברוך הוא כריח ניחוח. אולם לאחר זמן מה כאשר מתפלל תפילה בכונה יותר מן הקודמת - תפילה שנבעה מתוך אהבת ה' יתברך, ובה חש והרגיש את קרבת ה' אליו או אז מתברר לו למפרע שמחשבתו שהתפילה הקודמת הייתה המשובחת ביותר - בטעות יסודה. וייתכן שהאדם נותר בטעותו כל ימי חייו, והוא חושב שכל ימיו עבד את ה' מתוך שמחה ורצון ומאהבת התורה והמצוות - אולם לעתיד לבוא תתברר לו טעותו, שכל עבודתו הייתה שלא לשם שמים רק מן השפה ולחוץ. והיה בזה תכלית השגת כבוד או גדולה או דבר מה שאינו לשם שמים.

כך אירע לבני ישראל. אומנם נכון שבמעמד הר סיני הם קיבלו את התורה ועסקו בה ועבדו את ה' וקיימו מצוותיו, ואף וחשבו לתומם שהכל נעשה מתוך רצון ושמחה. כי הבינו שדי באהבה מועטת זו כלפי הקב"ה ולא סבורים היו שיש צורך ביותר מכך. אולם בימי מרדכי ואסתר מגודל הנס שנעשה להם, נפתח ליבם כאלו לתורה הקדושה ואהבת ה' בערה בתוכם. הם הרגישו את נועם התורה ואת מתיקותה, ובאותה שעה הבינו מיד שרק עכשיו זוכים הם לקבל תורה מרצון. והרגשה זו באה להם כאשר ראו את כל המהלך בבחינת "ונהפוך הוא אשר ישלטו היהודים המה בשונאיהם". אם כן כעת חשו והרגישו עד כמה טעות הייתה בידם לחשוב שעבדו את ה' באמת ובתמים, ולמעשה רק עתה נתברר להם שקבלת התורה בהר סיני הייתה מתוך אונס ביחס לקבלתה בימי מרדכי ואסתר.

ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר (אסתר ח' ט"ז)

בימי חג הפורים של שנת התשס"ט, זכינו שיתארח אצלנו בצרפת האי גברא רבה, הגאון הרב ברוך שמעון סולמוון זצוק"ל, הרב הראשי לפתח תקוה. די באותם ימים מועטים ששהה בתוכינו כדי להכיר את גדלותו העצומה בתורה ואת נועם הליכותיו - הן בשיעורים הרבים שמסר בהלכה ובאגדה והן בדרך הנהגתו. והנה, נתבררנו לאחר פרק זמן לא ארוך שנסתלק לבית עולמו וחבל על דאבדין. צער עצום מילא את ליבי על פטירתו של רב צדיק מורם מעם זה, ויהי רצון שיחיש הקב"ה לגואלנו בקרוב, ונזכה לראותו שוב עם תחיית המתים.

ימים ספורים לפני שנסתלק באופן פתאומי לבית עולמו, שלח הוא לי משלוח מנות רוחני, ובתוכו דברי תורה - דברי אלוקים חיים. הרב סולמוון זצ"ל, הביא את דברי ה'שפת אמת' זיע"א על הגמרא (מגילה טז): "ליהודים היתה אורה ושמחה" - אמר רב יהודה, אורה זו תורה שנאמר "כי נר מצוה ותורה אור", עד כאן. והקשה בעל השפת אמת זצ"ל - אם כך, ראוי היה שייכתב במגילה ליהודים הייתה תורה, מדוע לכתוב "אורה" ולפרש שהכוונה היא תורה? ותייך, שבני ישראל זכו לראות את האור שבתורה, עד כאן דבריו הקדושים.

ונראה לי להוסיף על דברי קדשו, כי נכון הוא הדבר שרבים לומדים תורה, אך לא כולם זוכים לראות את האור הטמון בתורה - לא כולם מרגישים את נועם התורה. אומנם רבים יושבים ולומדים, אולם ייתכן שזה נעשה מתוך הכרח וכפייה, ולא מתוך רצון כן ואמיתי. הם מרגישים שהתורה היא כעול כבד מפני שעדיין לא זכו לחוש את האור והיופי שיש בה, ועדיין לא הרגישו את מתיקותה. ורק בימי מרדכי ואסתר, מגודל אהבת הנס אזי נכנסה בליבם אהבת ה' יתברך ולתורתו. או אז זכו לחוש את האור העצום והמתיקות שיש בתורה, ולכן נאמר "ליהודים הייתה אורה", מפני שתורה אכן הייתה בידם כבר מזמן קבלת התורה בהר סיני, אלא שמעתה זכו לאורה של תורה. כלומר, הם זכו לראות את יופייה והדרה לפי שדרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום.

וכך אומרת הגמרא (שבת פח.) במעמד הר סיני כפה עליהם הקב"ה הר כגיגית וקיבלו את התורה מאונס, ועל אף כן הדור וקיבלוה בימי אחשורוש מרצון, שנאמר (אסתר ט' כ"ז) "קיימו וקבלו היהודים" - קיימו מה שקיבלו כבר, עד כאן. מוכח מכך שרק עתה בימי אחשורוש זכו עם ישראל לראות את התענוג והאור האמיתי של התורה, ורק עתה הבינו שהתורה והמצוות אינן עול ומשא כבד חלילה, אלא אדרבה - דרך חיים היא תורת הנצח של עמנו, וכל הפורש ממנה כפורש מן החיים. ולפי דעתי זהו עיקר הנס שהיה בימי מרדכי ואסתר היות ואז נפקחו עיניהם לראות זיו אורה של התורה.

ונראה לי לחדש עוד בסייעתא דשמיא, כי זהו הטעם שכתוב "קיימו וקיבלו היהודים" כתיב "וקבל" חסר וא"ו, קרי "וקבלו". כיוון שחשש מרדכי שמא מעתה תתמעט

הילולא דצדיקיא

- יג - רבי משה פיינשטיין מח"ס "אגרות משה"
- יד - רבי שם טוב בן רבי יצחק בן וואליד
- טו - רבי צבי הירש קיידנובר מח"ס "קב הישר"
- טז - רבי פנחס מנחם אלטר האדמו"ר מגור
- יז. רבי עזרא עדס
- יח - רבי אלכסנדר זיסקינד מח"ס "יסוד ושורש העבודה"
- יט - רבי יוסף חיים זוננפלד

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר
הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

זריקות של פרקי תהלים

"ונשא אהרן את משפט בני ישראל על לבו
לפני ה' תמיד". (שמות כה. ל)

מדוע היה על אהרן לשאת את שמות בני ישראל
על לבו תמיד?

פירש הספורנו: כדי שיתפלל עליהם שיזכו
במשפט.

ביאור הדברים הוא, שהנהגה ישרה וטובה לכל
אדם לשית על לבו מצוקות בני ישראל כדי
שיתפלל עליהם תמיד. וכדי להתפלל כראוי על
בני ישראל, יש הכרח לשאת על הלב את צרכיהם
ומצוקותיהם של בני ישראל, לחוש ממש בפועל
בצערם האישי.

מספר תלמיד ישיבת חכמי לובלין:

בתקופת לימודי בישיבה, באחד מלילות החורף
בחצות הלילה, התעוררתי פתאום לשמע קול
רעש גדול שהגיע מהיכל הישיבה לבשתי בגדי
ונכנסתי מהר לאולם בית המדרש והנה רואה אני
את ראש הישיבה, הגאון רבי מאיר שפירא זצ"ל
עובר לפני התיבה ואומר פרקי תהלים כשהוא
בוכה בכי עז כילד קטן.

ניסיתי לבדוק מה אירע, ונודע לי כי הגאון מתפלל
ובוכה לרפואת אחד מתלמידי הישיבה שחלה
במחלה קשה לפני מספר ימים. והנה באותו
לילה הוזעק רופא מפורסם ופסק את דעתו
שאין תקוה לרפואתו של התלמיד. הדועזעתי
והתרגשתי בכל רמ"ח איברי לשמע בכיותיו
הנוראות של ראש הישיבה, גם אנו התלמידים
בכינו עמו.

והנה כעבור יומיים נתבשרנו בסיעתא דשמיא
שהחולה יצא מכלל סכנה, והרופא שטיפל בו
(שהיה איש חילוני) התבטא שהוא רוצה לחזור
בתשובה, משום שאין לו כל הסבר לנס שאירע
לחולה, והוא משוכנע באמת שרק התפללות של
ראש הישיבה ותלמידיו הצילו את התלמיד ממות.

לרופא אחר ששאל אז את המהר"ם שפירא, מה
הם הזריקות המיוחדות שנותן לתלמידיו שבהם
הם נרפאים ממחלותיהם?
השיב ראש הישיבה
בפשטות; "זריקות
של פרקי
תהלים..."

עפר אתה ואל עפר תשוב

יהודי צעיר, יפה תואר ויפה מראה בא
לפניו וסיפר לי שגורמים רבים מעוניינים בו
שימש להם כפרזנטור בכלי התקשורת.

האמת היא שבפעם הראשונה שראיתי אותו,
הבחנתי במראהו הנאה של הצעיר, ומיד
עלתה בדעתי המחשבה - כמה נאה בחור
זה, הלואי שלא ייפול בשל יופיו בידיהם
של אנשים שאינם ראויים.

כאשר שמעתי מפיו על כוונתו לשמש
בתפקיד זה הצטערתי על הדבר והוריתי
לו שלכל הפחות יקפיד על הנחת תפילין
ועל עוד מספר מצוות שתגנה על נשמתו
ותשמורנה עליו ועל ידותו.

באחד הימים צלצל אליי הבחור ואמר לי:

"כבוד הרב, אני זקוק לעצתך. אבי נפטר,
והיום בצהריים הלוויה שלו. כעת אני נתון
בבעיה, כיון שעליי לטוס היום למקום
פלוני כדי לחתום חוזה עם חברה גדולה,
והיקף הרווחים מעסקה זו הוא כמה מיליוני
פרנקים.

אולם אינני יודע מה לעשות, שכן הלווייתו
של אבי נועדה להיות בדיוק בזמן שהטיסה
מתוכננת ל..."

"האם יודע אתה מה הקברנים יעשו היום
לאביך?" שאלתי אותו.

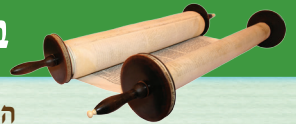
"בודאי, יקברו אותו" השיב הצעיר.

"האם יודע אתה מה קוברים?" הוספתי
ושאלתי, "הרי קוברים את גוף האדם! האם
דומה אתה לאביך?"

הבחור הנהן בראשו ואמר שהוא דומה
במראהו לאביו.

"אם כך" המשכתי ואמרתי, "חשוב מעט על
סופך לאחר שנותיך בעולם. גם גופך ייטמן

במרה מפטירין

הפטרת השבוע:

"ויאמר שמואל" (שמואל א; טו)

הקשר לפרשה: בשבת זו שהיא שבת זכור, קוראים את הפטרה שבו מוזכר
ענין מחיית עמלק על שיצא למלחמה נגד ישראל בזמן שאול המלך.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

יחקק בספר הזכרונות

אם הוא מכיר לאלו האנשים בטבעם, שהם מבעלי הלשון, שתשוקתם תמיד לדבר מגנות חבריהם, והוא הולך ויושב
ביניהם, אף שלא יסייע לדבריהם כלל, אף על פי כן פושע נקרא. שעבר על דברי חז"ל, שצו להתרחק משמיעת דברים
שאינם הגונים.

וכל שכן אם הוא מכוון לשמוע את דבריהם - גדול עונו מנשוא, ויחקק עבור זה למעלה בספר הזכרונות.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לבוש של תורה

"ואתה תדבר אל כל חכמי לב אשר מלאתיו רוח חכמה ועשו את בגדי אהרן לקדשו לכהנו לי". (שמות כח, ג)

הקב"ה מצוה את משה לחפש אנשים בעלי חכמה בינה ודעת ולמנותם על תפירת והכנת בגדי הכהונה לאהרן הכהן. ונתעוררת לשאול מה שייך חכמה בינה ודעת לענין אריגת בגדים, הרי כל אומן בקי במלאכתו ואין צורך שיהיה בעל חכמה יתירה מעבר לתחום בו הוא נדרש להתמצאות. וכבר ראינו אנשים פשוטי עם שלא ניחנו בבנינה יתירה ולמרות כן הוציאו יצירות פאר מתחת ידם. ואם כן יש להבין מה המשמעות הטמונה בציווי של ה' למשה לתור אחר חכמי לב ורק אותם למנות על עשיית בגדי הכהונה.

ונראה להשיב שבמעילו של אהרן הכהן היו פעמונים, שמלבד תפקידם ההודיע לבני ישראל על מצבו של הכהן הגדול כשהוא בתוך קודש הקודשים, שאם פסק צלצולם עליהם לבדוק אחר מצבו ולוודא את שלומו, יחד עם זאת תפקידם היה להזכיר לכהן עצמו לפני מי הוא עומד ולשם מי הוא עובד בבית המקדש, שצלצול הפעמונים היה כקול אזהרה תמידי לכהן שיזהר במלאכתו וידקדק במעשיו בשל החשיבות היתירה והזהירות הנדרשת לעבודת קודש זו. כמו כן נאמר (תהלים טז, ח) "שויתי ה' לנגדי תמיד", וכן נאמר (עי' ברכות כח, ב) "דע לפני מי אתה עומד", ומשמע שעל האדם כל ימיו לזכור את ה' אלוקיו ולהקפיד בהתנהגותו כאילו הוא עומד לפני מלך, ואם מפני מלך בשר ודם הכל יראים ומפחדים, מפני מלך מלכי המלכים על אחת כמה וכמה.

וביאור הדברים שציווה ה' את משה למנות חכמי לב על מלאכת תפירת בגדי הכהונה היות ומלבד התפירה הפיזית של הבגדים יש להם לתופרים להיות ספוגים ביראת שמים על מנת שאותה אמונה ויראת שמים הנטועה בקרבם תעבור גם לבגדים אותם הם מוציאים מתחת ידם, וכך הבגדים יעזרו לכהן להתעלות בעבודת ה' ולהקפיד ביתר שאת במלאכת המקדש. והיינו שלבגדים לא היתה רק מטרה של כיסוי הגוף לבדו שהרי אם כך היה מספיק בשנים או שלושה בגדים, אך ריבוי בגדי הכהונה מעיד על תפקידם הנוסף, והוא - העצמת יראת השמים בקרב הכהן והזכרתו באופן תמידי לפני מי הוא עומד. וכן יש להוסיף שהתורה הקדושה הכניסה בתוך בגדי הכהנים קדושה וטהרה בעצם זה שכתבה עליהם בתורה.

ולכך יש צורך באומנים בעלי מלאכה אשר הם חכמים נבונים ויודעי ה', שהמידות התרומיות והנעלות בהם הם הצטיינו יספגו ויעברו אל הבגדים אותם הם תופרים, ועל ידי כך יעזרו לכהן בעבודת הקודש לבל תצא חלילה תקלה ומכשלה תחת ידו.

חזק וברוך

מתחזקים באחוה וזוכים לברכה

תפקידו של כל יהודי עלי אדמות הוא לחיות עם אמונה' זכה ונקיה כי הכל מאתו ית"ש ואין בלתו, כי האמונה היא העיקר שהכל תלוי בו, ואין זה דבר המגיע ממילא, אלא מוטל עלינו לבנות את האמונה בעומק הלב.

אחד הדרכים שניתן לחיות את האמונה ולהשרישה בקרב בנינו אחרינו, היא על ידי חיזוק במעשים של אמונה, כגון אמירת מאה ברכות בכל יום, ברכות בכוונה, ועניית אמן עליה. ובאמת, זוהי חובת ההלכה בבית היהודי, וכפי שכתב הרמ"א (או"ח קכד ז): 'וילמד בניו הקטנים שיענו אמן, כי מיד שהתינוק עונה אמן יש לו חלק לעולם הבא'.

והנה, ילדים צעירים שכל רושם נחרט בנפשם ונשאר רישומו לשנים רבות. אם הם מתרגלים לומר 'אמן' - לאמת את מלכותו יתברך באופן תמידי וקבוע ע"י אמן שעונים אחר כל ברכה, הרי שרושם זה מכה שורשים, ונחרט עמוקות בנפשם. נמצא איפוא שחלק מה'תורת אמן' הוא להשריש בבנים ובבנות את גודל חשיבות עניית אמן.

השרשה זו חובתה קיימת גם אצל קטני קטנים, כמו שמשמע מהמשך דברי הרמ"א: "שמיד שהתינוק עונה אמן יש לו חלק לעוה"ב", וסגולה זו נמצאת בעיקר אצל אם הבנים, המגדלתן בקטנותם ובוזה היא מנחלת להם את שרשי האמונה בלבם הטהור, אב ואם הזוכים לכך ידעו נא כי נתנו לזרעם מתנה טובה שעבורה פותחין שערי גן עדן.

כל השערים נפתחים

בקובץ 'דרשות התעוררות' לבעל ה"ישועות משה" מויד'ניץ, נדפסה שיחתו של האדמו"ר זצ"ל שביקש מצאן מרעיתו להתריע שלא יפטטו בעת התפלה, ולשים לב שבחזרת הש"ץ ישרור שקט, ושיקשיבו באמירת ה'קדיש' והילדים יענו אמן על כל ברכה בכוונה. אלו דברים העומדים ברומם של עולם, אך לצערנו רבים מזלזלים בהם.

"אמרתי פעם לאחד: רצונך לשוחח? בבקשה! לאחר התפלה שב עם חברך ושוחח עמו חצי שעה על כל הנחוץ לכם, אבל מדוע נחוצה השיחה להיות דווקא באמצע ה'קדיש' ובכך לא לענות אמן אחר הברכות?! אמנם, דא עקא, אחר התפלה מזדרז הוא לביתו עם כולם יחד, הוא הרי ממחר לדברים נחוצים... לעשות 'קידוש'... דברים נחוצים הם רק 'אמן' ו'אמן' יאה שמיא רבא' אלה הם הדברים החשובים באמת!"

על גודל מעלת עניית אמן, הבה נטה אוזן לדבריו של רבינו המהרש"א (שבת קיט): כי לכל צדיק וצדיק יש בגן עדן מקום מיוחד על פי דרגתו, כפי שאמרו חז"ל: "כל צדיק וצדיק נותנים לו מדור לפי כבודו". העונה 'אמן' בכל כוחו, נפתחים לו שערי המדורים כולם, ולכן אמרו חכמינו זיכרונם לברכה: "כל העונה אמן בכל כוחו פותחים לו שערי גן עדן". 'שערי' - לשון רבים, ללמדך שנתחיים לפניו שערי המדורים כולם.

וכה נאמר ב'תנא דבי אליהו' (זוטא כ) "ופושעי ישראל עונין אמן מתוך הגיהנום, אמר להם הקדוש ברוך הוא למלאכים: מי הם הללו שעונין אמן מתוך הגיהנום? ואומרים לפניו: ריבוננו של עולם הללו הם פושעי ישראל שאף על פי שהם בגיהנום בעקא [בצרה] גדולה מתחזקים ואומרים לפניך אמן. ואומר להם הקדוש ברוך הוא למלאכי השרת: פתחו להם שערי גן עדן ויבאו ויזמרו לפני, שנאמר (ישעיה כו ב): "פתחו שערים ויבא גוי צדיק שמר אמנים", אל תקרי 'שומר אמנים' אלא 'שואמרים אמן'."

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

זכור לטוב

ק"ל) "יחל ישראל אל ה' כי עם ה' החסד והרבה עמו פדות והוא יפדה את ישראל מכל עונותיו".

אמר הקב"ה לבית דוד; מה אתם יושבים, אם אתם מבקשים את ימות בן דוד ואתם מבקשים לגאול את ישראל - עשו משפט וצדקה, שנאמר (ירמיה כ"א) "בית דוד כה אמר ה' דינו לבקר משפט והצילו גזול מיד עושק" וגו'. אמרה דבורה, הואיל והתורה היא קורת רוח מלמעלה וקורת רוח מלמטה שנאמר (משלי ג) "עץ חיים היא למחזיקים בה" וגו', "על כן לבי לחוקקי ישראל המתנדבים בעם ברכו ה'. רוכבי אתונות צחורות". אין צחורות אלא לשון נקיות שהם נקיים מן הגזל, יושבי על מדין אלו בני אדם שמעמידין את הדבר על הדין אמת, ואין מדין אלא לשון דין עשות דין (ישעיה י) "להטות מדין דלים" וגו', מה מדין האמור להלן דין אף מדין האמור כאן דין. "והולכי על דרך שיחו", אלו סנהדרין שהעולם נשען עליהם ואינם מדברים שיחה בטלה לעולם, שנאמר (שופטים ה) "שמעו מלכים האזינו רזונים מקול מחצצים" - אלו האומרים על טמא טמא ועל טהור טהור, הכל במקומו ובזמנו והלכות שבת בשבת והלכות מועד במועד והלכות חגיגה ומעילות ודיני חצצים באדם.

מפני האף והחמה", וגו' ואומר (משלי כ"א) "מתן בסתר יכפה אף ושחד בחיק חמה עזה".

מעשה בב' משפחות של כהנים שבאו לפני ריב"ז שהיו מתים בלא ימיהם. אמר להם רבי יוחנן שמא ממשפחת בני עלי אתם דכתיב ביה "וכל מרבית ביתך ימותו אנשים" (שמואל א. ב), אמרו לו; רבי, מה לנו לעשות? אמר להם כיון שמגיע בן מבניכם לפרקו, ראו מה דמיו ותנו לצדקה כדי דמיו, ויבא אליכם מה שכתוב "וצדקה תציל ממות" (משלי י). והלכו ועשו כן והצילו את עצמן מן המיתה.

ולא זו בלבד אלא כל מי שעושה משפט וצדקה, ומקיים כאילו פדה את הקב"ה וישראל מן העכו"ם, ועליו הכתוב אומר "פדה בשלום נפשי" וגו', באותה שעה אומר הקב"ה מי פדה אותי ושכינתי ואת ישראל מבין העכו"ם - מי שהוא עושה משפט וצדקה. ואם לא עשו מה נאמר בהן? "ותהי האמת נעדרת" (ישעיה ל"ט).

אבי שבשמים, יהי שמך הגדול מבורך לעולם ולעולמי עולמים ותהא לך קורת רוח מישראל עבדיך, שאמרת מי פדה אותי ושכינתי ואת ישראל מבין העכו"ם, והלא אתה הוא הפודה ומציל את כל באי עולם ואת כל מעשה ידך שבראת בעולם, שנאמר (תהלים כ"ה) "פדה א-להים את ישראל מכל צרותיו", ואומר (שם

ותשר דבורה וגו'. מה נתנבאה דבורה לישראל? אלא כך אמרה דבורה לישראל; במי הקב"ה נפרע להן לישראל מן העכו"ם? בבני אדם שמשכימין ומעריבין לבית הכנסת ולבית המדרש ועונין אמין ומברכין את הקב"ה בכל יום תמיד. ובמי שהוא משכים ומעריב לבהכ"נ ולבהמ"ד להשלים עשרה, עליהן הוא אומר (תהלים נ"ה) "פדה בשלום נפשי מקרב לי כי ברבים היו עמדי".

וכן מי שיש לו תלמיד חכם בשכונתו ויודע בו שהוא קורא לש"ש ושונה לשם שמים והוא זן אותו ומכלכלו ומפרנסו, נמצא הוא מקיים את הת"ח ואת אשתו ואת בניו ואת כל הקורין והשונין עמו, עליו הוא אומר "פדה בשלום נפשי מקרב לי כי ברבים היו עמדי". ושנו חכמים כל המקיים נפש אחת מישראל מעלה עליו הכתוב כאילו קיים עולם מלא.

ואין לך סם חיים למלאך המות - אלא מדת הצדקה בלבד, שנאמר (דברים ט) "כי יגרתי

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

את המעשה הבא סיפר רבי מאיר פינטו זיע"א:

שנה אחת שרר במוגאדור מחסור גדול בדגים, ומנהגם בקודש היה לאכול דגים בערב שבת עפ"י הקבלה. קרא כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א הגדול לדייג אחד ואמר לו: "לך נא לים ותוציא משם דגים".

"אבל כמה שבועות כבר אין דגים" - התאונן הדייג. וכ"ק רבי חיים זיע"א אמר לו שוב: "לך לשפת הים, ובכל פעם שתזרוק את המצודה אל המים תאמר "חיים" ויצאו דגים". וכך הוה.

מששמעו כל האנשים כי לדייג זה יש דגים, באו אליו בהמוניהם וביקשו ממנו שימכור להם דגים. אך הדייג סירב למכור להם ולו דג אחד באומרו כי הדגים הם לא שלו, וכולם שייכים לרבי חיים פינטו זיע"א.

הוא אכן הביא את הדגים לרבי חיים ורבי חיים פינטו זיע"א חילק את הדגים לכל אנשי העיר ומעט השאיר גם עבור עצמו.

כששמע מכך חבירו רבי דוד בן חזן, מיד בא לביתו ואמר לו: שמעתי שיש לך "חיים" בבית. כ"ק רבי חיים זיע"א השיב לו: "אכן, יש לי בבית חיים". מכיון ששמע כך רבי דוד, נתיישב ליד השולחן והחלו לסעוד את סעודת השבת והטיבו את נפשם במאכלי דגים, כפי המנהג שמובא בספרי הקבלה.